

Held at stikke Max Bernhardt Blaar i Øjnene. I Virkeligheden spekulerede de bare paa at finde en fin Maade at trække sig ud af Sagen paa uden at gøre sig Max Bernhardt til Uven.

Nu kom denne og Vekselerer Herløv ind fra et Sideværelse. Man fik sig anbragt omkring det store Bord midt i Stuen, og der kom med nogen Vanskelighed en Forhandling i Gang. Til at begynde med drejede Samtalen sig mest om Ting, der stod i meget løs eller slet ingen Forbindelse med Pers Projekt. I Tilslutning til noget, man forud havde talt om, eller ganske uden Paaknytning fremkastedes der Spørgsmaal om helt andre Forretninger, hvori de forskellige Herrer var interesserede, eller der blev fortalt Børsnyheder og gengivet Gaderygter, ja den unge Hr. Sivertsen sad og underholdt sin Sidemand med en Anekdote, han havde hørt om en af Byens populære Skuespillerinder.

Max Bernhardt maatte et Par Gange banke i Bordet med en Lineal og anmode de Herrer om saa vidt muligt at holde sig til den foreliggende Sag.

„Mine Herrer, vi befinder os i Hjertingbugten! Vi skulde forsøge at sætte vort tidt besungne Vesterhav paa Aktier!“

Ivan sad som paa Gløder. Han skottede fortvivlet hen til Svogeren, der sad tilbagelænet i sin Stol med et Ansigtsudtryk, der mindede om en optrækkende Torden. Endnu besvarede Per de Spørgsmaal, der nu og da rettedes til ham — om ogsaa kort og afvisende nok; men han kunde i Længden ikke styre sin Forbitrelse. Nogen Nervøsitet sad der ham desuden i Kroppen efter den Opdagelse med Familjens Overflyttelse her til København. Selv om han ikke netop tænkte paa det, laa Bevidstheden derom som et Tryk paa Sindet, der gjorde ham pirrelig. Han havde hele Tiden den største Lyst til uden videre at rejse sig og gaa. Naar han saae disse Børsbanditter sidde der, skødesløst og overlegent smaasnakkende, og endevende det Værk, der i saa mange Aar havde været hans eneste Tanke, ja udgjort hele hans Liv, fik han en modbydelig Fornemmelse, som om han personlig blev besnuset og befigret af dem.

Uden at vide det blev han imidlertid skarpt iagttaget henne fra Bordenden, hvor Max Bernhardt sad med en Albu paa Stole-